

Nastasija Alt, 5.c

Dragi bralci

Pa smo tu!
Prehitro ste se veselili,
Ne boste se nas
Kar tako znebili,
Ker smo se odločili,
Da vam bomo z Lokvanjem zatežili!

Ker smo v letih, ko se svet vrtil okrog nas v rimah, sem z njimi pozdravila tudi vas, dragi bralci.

Pred vami je torej prva in žal v tem šolskem letu edina številka Lokvanja, ki naj bi postal naš informativni časopis. Pa nikar se ne prestrašite, trudili se bomo, da ne bo preresen. K temu pa lahko prispeva svoj delež vsak izmed vas – edini pogoj – učenec OŠ Ljudski vrt in pripravljenost za sodelovanje.

Pa se vrnimo k prvi številki Lokvanja. V njem so predstavljene šolske organizacije in interesne dejavnosti, pa pomembni dogodki na šoli... Ni to nekam znano? Seveda šolski radio Radovedne novinarke ima svoje prste vmes. Vsak petek smo vam vztrajno

krajšali drugo šolsko uro s svojimi oddajami, zdaj pa vam ponujamo branje in malo zabave. Priznamo, da je naša prva številka bolj poskus ali uvajanje, naslednje šolsko leto pa bo šolski časopis izšel pogosteje, preizkušali se bomo v različnih novinarskih zvrsteh. Vsega, kar se je v tem šolskem letu pomembnega zgodilo, nismo mogli zajeti v to številko, pa upamo, da nam tega ne boste zamerili. Zapišite sami, oddajte na šolski radio, v prvi številki se bomo v naslednjem šolskem letu še malo sprehodili "po preteklosti". Želimo, da bi bil naš časopis "po meri učencev", zato predlagajte, kaj si želite. Ostane mi še, da se vsem zahvalim za sodelovanje in prispevke v tej številki. Zahvaljujemo se ga. Vlasti Bauman, učiteljici računalništva, za pomoč in potrpežljivost. Želimo vam dolge, sončne počitnice!
Pa prijetno branje!

V imenu uredniškega odbora:
Barbara Čeh

IZ VSEBINE:

**PREDSTAVLJAMO...
PREDSTAVLJAJO SE...**

STRAN 2, 3, 4

INTERVJU Z RAVNATELJICO
STRAN 5

POMEMBNO V ŠOL. LETU 97/98
STRAN 6

IZLETI... IZLETI... IZLETI...
STRAN 7

POROČAMO, RAZMIŠLJAMO, USTVARJAMO
STRAN 8, 9

MODA, VREME, ŠALE, KRIŽANKA
STRAN 10, 11

LOKVANJ, št. 1

Šolsko glasilo OŠ Ljudski vrt
Ptuj
šol. l. : 1997/98
Izdano: junij 1998

Uredniški odbor: Barbara Čeh
Mirjam Danilovič
Jure Kolarič
Marina Marinič
Maja Metličar

Glavna urednica: Barbara Čeh

Mentorica likovnih izdelkov: Ana
Trafela

Mentorici in odgovorni urednici:
Ivanka Lah
Marta Šmigoc

Tisk: Grafično oblikovanje
Štrakl, Sv. Trojica

Skupnost učencev OŠ Ljudski vrt

Letošnje leto smo si učenci OŠ Ljudski vrt prizadevali uresničevati geslo **UČENCEM PRIJAZNO IN ZDRAVO ŠOLO**. Skupnost učencev in šolski Rdeči križ sta v tem letu organizirala že več akcij, v katere smo bili vključeni vsi učenci šole. Na sestankih, ki so redni, a ločeni (posebej skupnost učencev in posebej mladi člani Rdečega križa), se izmenjavajo ideje in zamisli, predstavniki učencev se na koncu dogovorijo, kakšno akcijo bodo speljali ali kaj vse bodo naredili.

Skupnost učencev je na prvem sestanku, ki je potekal 22. 9. 1997, izbrala vodstvo šolskega parlamenta. Skupaj z mentorico **Jožico Težak** so za predsednika skupnosti učencev izbrali **Mitja Ogrinca**, za podpredsednika **Tomaža Šmigoca**, za tajnico **Majo Metličar**, blagajničarko **Ajdo Brumen**, člana predsedstva pa sta **Peter Svenšek** in **Rok Kacijan**.

V septembru so učencem dali na razpolago šolski nabiralnik, ki nosi ime **Obupana škatla**, saj je zbirala in še zbira predloge in opozarja na

težave. Na sestankih so sporočila prebrali in ukrepali. Dosegli so, da so se v šoli vsak mesec organizirali plesi.

Od 6. do 12. oktobra 1997 je potekal Teden otroka na temo **Odnosi med vrstniki**. Skupnost učencev je izdala zloženko, na to temo smo učenci izdelali plakate. Pripravili smo tudi okroglo mizo, ki sta jo vodila g. **Aleksander Solovjev** in ga. **Irena Toš Koren** iz Centra za socialno delo Ptuj. V decembru smo poskrbeli za pomoč družini učenca zaradi požara, v januarju smo zbrali 500 kg koruze za ptujske labode. Spomladi smo izpeljali akcijo 100 tolarjev za akvarij, ki stoji v šolski avli. Do konca leta bomo še zbrali star papir, podelili nagrado naj učenca šole in izročili 10.000 tolarjev zmagovalnemu razredu za najlepše urejeno učilnico. Pri vseh teh akcijah se vsi učenci učimo pomagati ljudem v stiski, skrbimo za živali in urejamo prostore, v katerih naj bi prijetno preživljali šolske ure.

Tajnica SUŠ: Maja Metličar

Mladi člani Rdečega križa

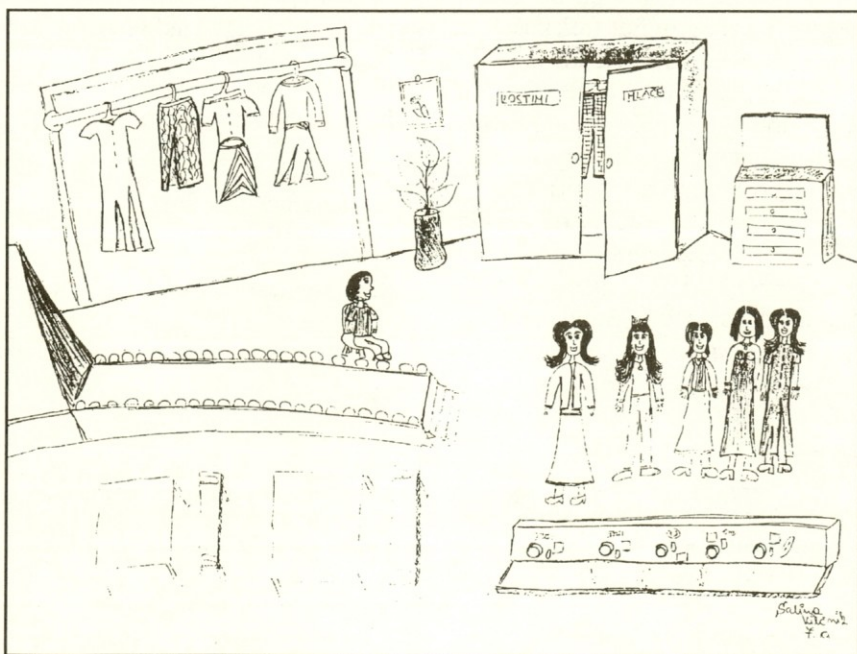
MČRK smo bili skozi vse leto aktivni. Vključevali in organizirali smo se v akcije. Skupaj s šolsko skupnostjo smo organizirali več akcij (*posebej skupnost učencev in posebej MČRK*). Na sestankih, ki so redni, a ločeni se izmenjavajo ideje in zamisli. Predstavniki učencev se dogovorijo, kakšno akcijo bodo speljali in kaj vse bodo naredili.

Na prvem sestanku so MČRK izbrali predsednico **Marino Marinič**. Skupaj z mentorico **Sonjo Pučko** so se dogovorili o programu za delo v tem šolskem letu. Spoznali smo plan MČRK, stalne akcije in naloge MČRK in program dejavnosti po mesecih. V novembru smo se dogovorili o prodaji novoletnih voščilnic, da bi pomagali Zvezi paraplegikov Slovenije. Bili smo zelo uspešni, saj smo prodali 150 kompletov voščilnic. Denar od prodaje smo namenili družini učenca zaradi požara. Redno smo urejali panoje, ki so bili vezani na določeno temo: npr. **DAN DIABETESA, ALKOHOL JE STRUP, NEVARNOSTI DROG, PETARDE - LEPŠE JE BREZ NJIH, 7. april SVETOVNI DAN ZDRAVJA**. Izobesili smo krmilnice in skrbeli za hrano pticam. Zbrali smo skupaj s šolsko skupnostjo 500 kg koruze za ptujske labode. Ob dnevu zdravja smo uredili pano in imeli oddajo na šolskem radiu.

V maju smo učence prvih razredov sprejeli med MČRK. Pripravili smo jim program pogostitev in jih seznanili z nalogami MČRK. Vključili smo se tudi v akcijo zbiranja starega papirja, kjer smo bili zelo uspešni.

Vse akcije so bile predvsem vzgojne. Učencem skušamo vzbuditi čut za pomoč ljudem v stiski, skrb za živali in urejenost prostora, v katerem živijo.

Tajnica MČRK:
Vesna Kraljevič, 8. a

Salina Kilčnik, 7.a

Bralna značka

V tem šolskem letu 1997/98 so učenci naše šole brali za Potrčevo bralno značko, kar pomeni, da je v Sloveniji 38 bralnih značk.

Uspešni bralci za **Potrčevo bralno značko** bodo na koncu šolskega leta dobili posebno izkaznico, ki jo je oblikoval učenec **Marko Ferme** pri računalništvu.

Kot zaključek branja je bilo 6. aprila 1998 organizirano literarno srečanje s predsednikom Zveze bralnih značk Slovenije, pisateljem in dramatikom **Tonetom Partljičem**. Prireditve so popestrili učenci 2. a, b, in c, ki so pod mentorstvom svojih učiteljic uspešno in zelo domiselno pripravili literarni kviz in razstavo.

Število uspešnih bralcev za bralno značko:

1. razred:75	2. razred:67
3. razred:53	4. razred:47
5. razred:21	6. razred:7
7. razred:15	8. razred:10
Skupaj: 295 učencev.	

Mentorica BZ:
Sonja Dežman

Pogovor s Tonetom Partljičem

Po prireditvi je gospod **Tone Partljič** sodeloval v kratkem pogovoru za šolski radio, ki ga zdaj lahko preberete.

1. Menite, da so se učenci dobro odrezali na današnji prireditvi?

Učenke so same dobro izpeljale prireditve. Mislim, da so učenci najbrž vajeni takega dela. Pričakoval sem, da bodo imeli več dela z anagramom. Mogoče so bila vprašanja res delno lahka, ker so vsi vse odgovorili. To se mi zdi za vzpodbudo dobra rešitev. Zelo mi je bil všeč kviz.

2. Radi pišete knjige za mlade?

Rad, čeprav mi gre težje od rok kot knjige za odrasle. Imam veliko tremo, če pišem za otroke, ker sem sam že kar v letih, krepko čez petdeset, knjiga pa mora biti napisana tako, da se otroci vidijo v njej, pa z otroškim srcem.

3. Kakšno je vaše sporočilo mladim bralcem - našim učencem?

Če bi kot predsednik Zveze bralnih značk Slovenije rekel, da berite, vem, da to gre otrokom na živce, ker ne

marajo takega načina. Vseeno pa nekako izražam vero, da ima tudi v teh časih knjiga svojo vrednost in moč povezovanja. Recimo, da se imata dva mlada rada, pa ne vesta, o čem bi se pogovarjala, takrat se lahko pogovarjata o knjigi, ki sta jo začela brati, in tako jima knjiga

pomaga pri nekem premoščanju. Tu ste omenjali Kekca. Pred nekaj leti sem bil v Avstraliji, to je 24 ur vožnje z letalom, pa sem tam srečal slovenske otroke, ki so tudi poznali Kekca. Če bi se ti otroci srečali z vami, bi se lahko takoj začeli o nečem pogovarjati. Knjiga je stvar, ki nas druži. Učeno temu pravijo, da se z nečim lahko identificiramo. Ti in jaz lahko takoj govoriva o lepi Vidi. Takoj sva si lahko blizu. Upam, da bodo mladi to moč knjige tudi začutili. Vem, da otroci veliko berete in to je zelo dobro, žal pa vam odrasli pri tem ne morejo biti za vzgled.

Lepo vas pozdravljam!

Najlepša hvala za sodelovanje!

Pogovarjala se je:
Marina Marinič, 7. b

Foto - video krožek

Krožek je v tem letu zaživel prvič v takšni obliki. V tem šolskem letu smo podrobneje (*primerno sposobnosti učencev v osnovni šoli*) spoznali delovanje video kamere ter istočasno to znanje preverjali, utrjevali s samim delom na terenu ter kasnejšim pregledom posnetega materiala pri poskusni montaži. Pridobljeno znanje so učenci tega krožka preizkusili in dokazali ob prireditvi 40. obletnice naše šole, kjer so celotno prireditve s tremi kamerami tudi posneli. V naslednjem letu planiramo poglobljeno delo na ustvarjanju črno - bele in barvne fotografije, kar je pa trenutno še odvisno od finančnih sredstev šole.

Prometni krožek

Delo krožka je potekalo tako, da smo v zimskih mesecih izdelali tablo **VARNE POTIV ŠOLO**, ki je bila razstavljena tudi na DSI v Ljubljani, sedaj pa je nameščena v avli naše šole. Kasnejše aktivnosti so bile usmerjene v nova pravila cestnoprometnih predpisov. Veliko dela pa je bilo opravljenega pri pripravi tekmovanja "*Kaj veš o prometu*", ki je potekalo na naši šoli. Trije učenci iz tega krožka pa so tudi uspešno zastopali našo šolo na samem tekmovanju, in to z drugim in tretjim mestom ter ekipnim tretjim mestom OŠ Ljudski vrt.

Mentor: Miran Petek

Športni krožek

V športni krožek so bili v šolskem letu 1997/98 vključeni učenci od 1. do 3. razreda. Redno ga je obiskovalo od 18 do 20 učencev, od tega približno polovica deklic.

Srečevali smo se ob ponedeljkih ob 16. 30 do 18. ure v šolski telovadnici. V 36 urah našega druženja smo izvajali naslednje vsebine:

- osnovne gibalne spretnosti,
- elementarne igre,
- prvine atletike,
- prvine športnih iger, predvsem košarke,
- prvine ritmično gibalne izraznosti.

Učenci so si v procesu vadbe, v katerem je prevladovala igralna oblika dela, utrjevali zdravje, razvijali sposobnosti za hitro izvajanje kompleksnih nalog, koordinacijo gibanja celega telesa, spoznavali elemente športnih iger ter urili izvajanje le-teh (vođenje, lovljenje in podajanje žoge, pivotiranje, dvokorak), se usposabljali za kolektivno igro, navajali na dosledno upoštevanje tekmovalnih pravil, si razvijali občutek za ritem, lepoto in skladnost gibanja ter navajali na koristno izrabo prostega časa.

Mentorica: Edita Kmetec

Pa preberite še mnenja učencev, zakaj jim je bil krožek prijetna oblika preživljanja prostega časa.

Pri športnem krožku mi je bilo všeč, da smo se lovili, telovadili in igrali.

Janja

Rada hodim k športnemu krožku, ker se igramo in telovadimo.

Anja

Bilo mi je všeč, ker sem se igrala s prijateljicami.

Nina

K športnemu krožku rad hodim, ker je veliko zabave in rekreacije.

Matjaž

Pri športnem krožku smo se igrali, lovili, plesali in telovadili.

Eva

Najraje sva hodili k športnemu krožku zaradi učiteljice in ker smo se dosti igrali ter razgibavali.

Katja in Mateja

K športnemu krožku hodim dve leti, ker je zelo zabavno.

Aleš

Najlepše mi je bilo, ko smo se lovili "bratec, reši me". Rada sem hodila, da sem se kaj več naučila.

Doroteja

Najbolj mi je ugajalo, ko smo se igrali črnega moža in gluhi telefon.

Mia

Najbolj mi je všeč poligon.

Tjaša

Bilo mi je všeč, da smo vodili žogo.

Tina

Pri športnem krožku so zelo dobre igre.

Matej

K športnemu krožku hodim, ker telovadimo in se s temi vajami razgibamo. Najraje igram košarko.

Uroš

Meni je bilo všeč, ker smo igrali košarko.

Sašo

VEŠ? VEM!

Udeležili smo se državnega tekmovanja v znanju - VEŠ? VEM!

V sredo, 20. maja, smo se štiri učenke in učiteljice OŠ Ljudski vrt odpravile na državno tekmovanje v znanju, ki ga je pripravila revija Petka. Z vlakom Mura smo se ob 6.45 odpravile v Ljubljano. Vožnja je bila prijetna, saj smo klepetale, se igrale, brale.

Ko smo prispele v Ljubljano, nas je moj očka odpeljal v Cankarjev dom.

V Cankarjevem domu so nam razdelili naloge. Niso bile težke, ampak zvito pripravljene. Pripravili so nam lep kulturni program. Ob koncu kulturnega programa so nam razdelili priznanja. Vse štiri smo uspešno reševale in dosegle zlato priznanje.

Iz Cankarjevega doma so nas z avtobusi odpeljali na vojaško letališče Brnik. Tam so nam pokazali letala in helikopter. Pojedle smo kosilo in se z avtobusom odpeljale na železniško postajo.

To tekmovanje mi bo ostalo v zelo lepem spominu.

Sanja Zupanič, 2. a

Naš projekt

Pri uri spoznavanja družbe smo se pogovarjali o življenju v preteklosti. Vsi skupaj smo se odločili, da naredimo enega izmed večjih projektov. Učiteljica je z nami sklenila, da ta projekt predstavimo staršem. Razdelili smo se v skupine: Šolstvo nekoč, Obleka in obutev, Prehrana, Hiše nekoč in Stari običaji. Pridno smo začeli z delom, saj smo vedeli, da bo z nekaj truda projekt uspel odlično. Dnevi so minevali hitro in mi smo z njimi iz dneva v dan pridno in hitro delali. Hodili smo po muzejih, na gradu in prosili za gradivo, ki bi nam še kako prišlo prav. Tako so minili dnevi in mesec. V enem mesecu smo veliko naredili. Projekt smo z veseljem ustvarjali pri urah družbe, razrednih urah in tudi pred poukom. Pri likovnem pouku so nam možgančki že močno opešali, kajti zmanjkovalo nam je idej za likovno dopolnitev projekta. Učiteljica nas je vzpodbujala in nam dala nekaj novih predlogov in zamisli. Po nekaj tednih dela je nastopil dan predstavitve našega projekta. Predstavili smo ga staršem. Prisotna je bila tudi gospa ravnateljica. Starši so bili s projektom zadovoljni. Po končani predstavi smo jim postregli s kavo in pecivom. Naslednji dan nas je pohvalila tudi naša učiteljica in tako se je vse srečno izteklo.

Nejc Iljavec in Aljaž Praprotnik, 4. b

Intervju z ravnateljico

Letos ste prevzeli mesto ravnateljice. Lahko poveste, s kakšnimi željami in pričakovanji ste prevzeli nove naloge?

Ko sem postala ravnateljica, je bila moja prva želja, da bi lahko izpeljali v šoli čim več nalog, ki bi bile v dobro učencev in vseh delavcev šole, da bi učencem ponudili številne različne programe, da bi bila naša šola učencem prijazna. Lahko ste že opazili, da so stene opremljene s slikami, da smo v šolo prinesli več zelenja in nasploh želim, da bi učenci v šoli lahko počeli čimveč različnih stvari, ki bi jih veselile, jim bile zanimive in da bi se potem seveda tudi veliko naučili.

Zadnje čase se precej govori o obnašanju učencev. Kakšno je vaše mnenje glede discipline na šoli in kaj bi se dalo izboljšati?

Razumem mladost in razumem igrivost, vendar sem vedno zelo

žalostna, kadar vidim, da se ta mladostna igrivost sprevrže v razgrajanje preko meja dobrega okusa, kadar gre za uničevanje šolske lastnine. Takrat vedno razmišljam, kaj bi se dalo storiti drugače, vendar brez sodelovanja učencev, brez vaše pripravljenosti, da je disciplina v šoli drugačna, učitelji težko kaj storimo. Upam in pričakujem, da boste učenci začeli razmišljati tudi tu drugače, da je vendar lepše priti v urejeno šolo; s celim pohištvom, s čistimi stenami in da boste tudi sami znali skrbeti za to, da nam bo vsem skupaj v šoli lepo, da se ne bomo kregali, da ne bo pretepanja med sošolci, žalitev, stvari, ki nikomur izmed nas niso všeč.

Kaj vam je pri nas učencih všeč in kaj vas moti?

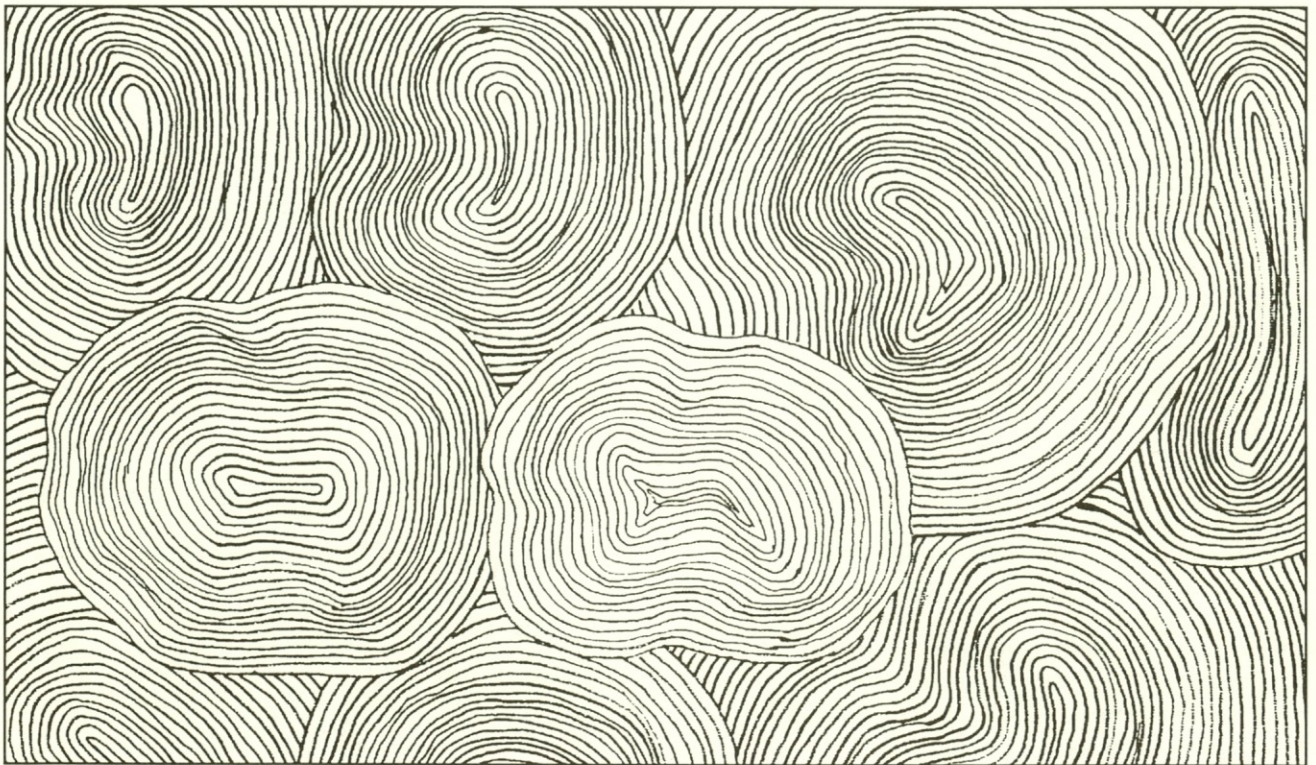
Pri učencih mi je všeč predvsem, kadar so polni humorja in ustvarjalnosti, kadar se znajo med seboj lepo

pogovarjati in kadar to medsebojno prijazno vedenje znajo deliti tudi z drugimi, to se pravi: z učitelji in delavci šole. Najbolj me pri učencih moti, kadar vidim, da ne najdejo prijazne besede za druge, da se medsebojno žalijo in pretepajo, da uničujejo šolsko lastnino, takrat se resnično čutim prizadeto.

Na koncu pa še sporočilo za vse učence:

Vsem učencem naše šole bi rada rekla, da sem v glavnem na vse vas ponosna zaradi vašega dela, zaradi vaših prizadevanj. Vsem skupaj želim, da bi lepo in uspešno zaključili šolsko leto in da bi tudi počitnice, ki bodo kmalu tukaj, preživeli srečno, da bi se odpočili in se z novimi močmi vrnili jeseni v šolo.

*Zgospo ravnateljico sva se za vas pogovarjali:
Barbara Čeh in Maja Metličar*

Proslava ob štiridesetletnici OŠ Ljudski vrt

Štirideseti rojstni dan naše šole smo počastili s proslavo v Šolskem centru Ptuj.

Učenci, ki smo na proslavi nastopili, smo se za ta dogodek pripravljali kar dva meseca pod skrbnim vodstvom mentoric: **Sonje Dežman**, **Tanje Perič** in **Irene Pukšič**.

Prireditev je bila 10. marca 1998, ob 19.30, v avli Šolskega centra Ptuj, ker na naši šoli žal ni primerne prireditvenega prostora. Tu so se zbrali gostje, delavci in učenci naše šole ter naši starši. Gospa ravnateljica **Tatjana Vaupotič** je v slavnostnem govoru predstavila tudi najpomembnejše dogodke iz štiridesetletne zgodovine naše šole.

Potem se je začela osrednja kulturna prireditev, sestavljena iz treh delov: *Zvezda- Sonce- Srce*. Nastopajoči smo se predstavili z deklamacijami, nekateri pa tudi z glasbenimi točkami. Za popestritev sta poskrbela naš gost, operni pevec gospod **Janez Lotrič**, in šolski zbor pod vodstvom učiteljice **Ksenije Ličen**. Tudi razpoloženska instrumentalna glasba se je prelivala med posameznimi točkami, vse je teklo ubrano in vsak izmed nas se je kar najbolj potrudil.

Predstava se je bližala h koncu, sledil je še zadnji priklon vseh nastopajočih, navdušeno ploskanje, potem pa smo si vsi oddahnili in si rekli: "*Za nami je! Uspelo nam je!*"

Mirjam Danilovič

Dnevi slovenskega izobraževanja

Na Dnevih slovenskega izobraževanja, ki je potekalo 17. - 20. marca v **Cankarjevem domu**, v Ljubljani, sta se predstavili tudi naša in podružnična šola. 17. in 18. marca smo se predstavili na razstavnem prostoru, 18. marca pa še s predavanjem o preventivnem projektu **SKUPAJ = VARNO**. Nastal je v sodelovanju s Policijsko postajo Ptuj in poteka na naši šoli že drugo leto. Njegov osnovni namen je ozaveščanje nas, učencev, in naših staršev o pomenu preventive na področju prometa, drog in nasilja.

Povzeto po zloženki

Življenje nekoč OD ZRNA DO KRUHA

25. 4. 1998 smo se učenci in učiteljice, ki smo bili vključeni v projekta Življenje nekoč in Od zrna do kruha, predstavili z enournim nastopom na otvoritvi razstave **DOBROTE SLOVENSКИH KMETIJ**, ki je bila od 25. do 28. 4. 1998 v Minoritskem samostanu na Ptuj.

Nastop je začel mladinski pevski zbor, ki je zapel štiri pesmi.

V naslednjih triindvajsetih točkah je nastopalo 25 učencev, ki so recitirali različna besedila. Nastop so zaključili učenci folklorne skupine.

Kljub maloštevilnemu občinstvu je bilo izrečenih veliko pohvalnih besed, tudi s strani organizatorja.

Na razstavi smo imeli svoj razstavni prostor, na katerem so imeli osrednjo vlogo izdelki učencev, ki so nastali v samem procesu izvajanja projektov.

Edita Kmetec

Izleti - izleti - izleti

Eden izmed najlepših, vsekakor pa najlepše pričakovanih dni, je šolski izlet. Vabimo vas k branju še čisto svežih vtisov z letošnjih izletov. Zapišite, če se je tudi vam zgodilo kaj nenavadnega. Objavili bomo v naslednji številki.

Na cesti je stal temno zeleni avtobus. Za stekli so se skrivali prazni sedeži, pa televizor in radio. Pred vrati se je gnetla gruča otrok. Čakali smo, da se vrata odprejo. Klepetali smo o sendvičih, bonbonih, sokovih. Dogovarjali smo se, kdo bo s kom sedel. Smejali smo se.

Po prijetni vožnji smo se ustavili na parkirišču pred ljubljanskim živalskim vrtom. Ogromna vrata so nas zadrževala pred pohodom skozi Zoo. Učiteljice so prinesle vstopnice. Tam je zebra. Tu je tjučenj. Vidim slona, skupino gosi, konjička, noja, bizona, kamelo. Kam naj grem? Katero žival si naj najprej ogledam? Kje naj bom bolj pozorna? Mamica hvali rakuna. Sestrica priporoča muco, teta opice, bratranec medveda. Cvetko vleče k jelenom. Pia hoče videti panterja, Ingrid tigra, Klara lamo...

Medtem ko smo hitele do opic, levov, pajkov, nosoroga, bivolov, sokolov, papagajev, je zmanjkalo časa za gugalnice, sladole in sok. Avtobus je hitel proti McDonaldsu in jami Pekel. Z veseljem se bom vrnila v živalski svet pod Rožnikom.

RAKUN

Ustavila sem se pred rakunovo kletko. Leži na veji z glavo navzdol. Drema ali pa se dela utrujenega. Na beli tabli piše, da je to severnoameriški mali medved. Zraste do petdeset centimetrov. Je zelo živahna in radovedna žival. Je spreten plezalec. S sprednjimi šapami lovi rake in manjše ribe. Z očesno masko je zakrinkan kot tat. Ima pasasti rep. Dobro se prilagodi bližini ljudi in v nočnih urah brska po smetnjakih in zabojih.

KAČA

Strah pred kačinim razklanim jezičkom (*ati pravi, da z njim tipa okolico*) in strupenimi zobki je zelo velik. Ne upam pogledati čez rob betonske luknje. Spodaj lezejo: gad (*po hrbtu se mu vleče cikcakasta proga*), modras (*po hrbtu se mu vleče rombasta proga*) in nestrupena belouška (*beli lisi na obeh straneh glave*). Dekle, ki skrbi za kače, ima v rokah peščeno rjavo, meter dolgo kačo. Tanki trup se ji ovija po roki. Z jezičkom ji drsi po koži. Ostri zobki ne grizejo. Vede se kot razvajena muca. Najprej strmimo. Fantje postanejo pogumni in se dotaknejo temno rjavega repa. Deklice nočemo zaostajati. Spoznamo, da je kačino telo po hrbtu toplo. Segreje ga sonce. Po trebuščku je hladna. Plazi se po zemlji in kamenju. Kaj bodo rekli doma, ko jim povem, da sem si goša dala okoli vratu kot ogrlico? Kaj povedo na to, da smo se s plazilcem fotografirale?

Niki Veček, 3. a

Učiteljica nam je povedala, da bomo odšli na izlet. Ta dan smo vsi težko čakali.

Pred šolo smo se zbrali ob 8.00 in se odpravili v Majšperk. Tam smo si ogledali tovarno Planika. Potem pa v Rogatec, kjer smo najprej malicali, potem pa nam je prijazna vodička razkazala življenje naših pradedov.

Šofer nas je zapeljal v Olimje. Tam smo si ogledali čudovito cerkev in staro lekarno.

Koča pri čarovnici me je očarala. Jelenov greben pa tudi, saj smo videli košute in mladiče.

Ogledali smo si tudi konje. Nazadnje smo se odpravili domov, kjer so nas že čakali starši. Tako se je naš izlet končal.

Larisa Sabbath, 2. a

V četrtek zjutraj me je zbudila mama. Že ob pol sedmih sem bila na nogah. Zelo sem se že veselila končnega šolskega izleta.

Ob 7.30 smo se vsi četrty razredi zbrali pred šolo, ob 7.45 pa smo se odpeljali v Pomurje. Na avtobusu smo se zabavali, pogovarjali in opazovali svet okoli sebe. Naš prvi postanek je bil v Veržeru. Tam smo si ogledali mlin na Muri. Ko smo pomalicali, smo se tudi fotografirali in se odpeljali naprej do Turnišča. V stari hiši smo videli muzej čevljarске obrti. Peljali smo se v Filovce in si tam ogledali še eno domačo obrt, lončarsko. Z zanimanjem smo opazovali lončarja pri spretni izdelavi lepe glinene posode. Lahko smo si kupili spominke: vrčke, vaze različnih oblik ali pa glinaste piščalke v obliki ptičkov. Pot nas je vodila naprej do Bogojine. Ogledali smo si Plečnikovo cerkev. Peljali smo se Gornje Petrovce, kjer nas je že čakalo imenitno kosilo. Zunaj na travniku smo se lahko igrali. Vse igrice smo si izmislili sami, pravila pa sproti dopolnjevali. Vračali smo se skozi Mursko Soboto, kjer smo šli v blagovnico. Na poti domov pa smo se zabavali kot še nikoli. Prekršili smo pravila in si po vsem avtobusu delili in tudi metali bonbone.

Res smo bili malo poredni, a smo se zato pač imeli krasno. Želim si še več takih izletov. Nemogoče bi se bilo še bolj zabavati.

Petra Rašl, 4. a

To bi vam rad povedal. . .

Zjutraj se zbudim. Pogledam na uro. Malo še poležim in razmišljam o rolki, ki leži v kotu.

Rolka zjutraj, rolka popoldan, rolka zvečer... rolka zjutraj... To je moja prva in zadnja misel, ko se zbudim in ko zaspim. Ni jutra in ni večera, da ne bi pomislil na to stvar v kotu, ki jo imam tako zelo rad. Daje mi veselje do življenja, do dihanja, do smejanja... Za mene ni lepše stvari od moje rolke. Z njo stopim v dan in stopim v noč. Ona je moja večna spremljevalka. Nikoli se ne kregava, nikoli ne ugovarja, vedno je ob meni. Mislim, da ima svojo dušo, svojo ljubezen, ki ti jo da, ko stojiš na njej. Dan brez nje bi za mene bil kot dan brez kruha in mleka.

Odpravim se ven s svojo spremljevalko. Pot me vodi v Kvedrovo. Kvedrova, to je paradiž za naju. Veliko betona, skakalnice... To so nebesa na zemlji. Nekaterim ni všeč, da ropotamo. Večkrat prihajajo z oken psovke, žalitve. Ne zamerim jim, saj ne vedo, kako srečno, veselo, poln adrenalina, se počutiš, ko imaš kos lesa pod nogami. Ne zamerim jim, da nas preganjajo, se derejo na nas. Nikoli niso imeli možnosti, da bi preizkusili ta čudežni občutek, ko del železa in kos lesa zaživita pod tvojimi nogami. To so pravi občutki radosti in veselja, ne TV ne pivo, nič ni lepšega od rolkanja.

Ne rečem, da nas vsi preganjajo. Nekateri nas podpirajo, nas spodbujajo, ko vidijo ta smeh, to veselje na naših obrazih. Hvala mama, oče, babica, dedek, Niko, teta, Miloš in Stojan, hvala za spodbudo! Najbolj sem hvaležen svojemu prijatelju Damirju. Skupaj sva osvajala svet rolkanja, skupaj sva se naučila prvih skokov in se spodbujala.

Rolka mi vsak dan polepša v praznik. Nekateri mislijo, da s svojimi občutki pretiravam. Toda, če komu kaj toliko pomeni kot meni rolka, me bo razumel.

Matija Šmigoc, 8. c

Nogometni turnir v Franciji

V času velikonočnih praznikov je bil v Franciji organiziran turnir v malem nogometu za dečke do 12 let. Udeležilo se ga je 32 ekip iz mest, pobratenih s francoskimi mesti, prišle so iz 12 držav. Na turnir je bila povabljen tudi ekipa mesta Ptuj. Športni zavod Ptuj je zbral 10 igralcev, ki smo na turnirju zastopali mesto Ptuj in Slovenijo.

S treningi in pripravi na tekmovanje smo pričeli že v začetku marca. Trenirali smo dobro in prizadevno, tako da smo bili v začetku aprila že pripravljeni na tekmovanje.

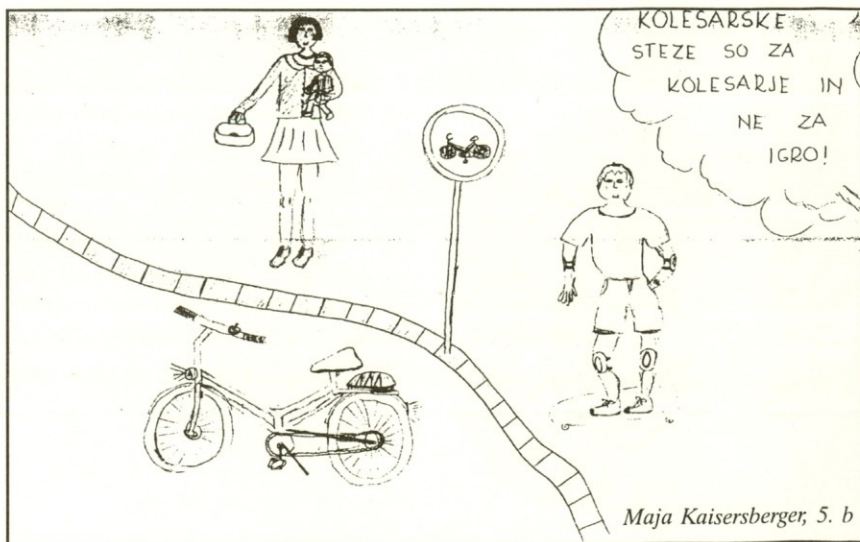
Komaj smo čakali dan, da bomo odpotovali. Na dan odhoda smo se zbrali pred športno dvorano Mladika. Pripeljal je avtobus, v katerega smo naložili vso našo prtljago. Vožnja v Francijo je bila dolga in naporna. Večino časa smo dremali ali se kako drugače dolgočasili. V mesto **St-Cyr-sur-ali**, kjer je potekal turnir, smo prispeli proti večeru naslednjega dne. Vožnja do tja je trajala celih 26 ur. Najprej smo si na krožni vožnji ogledali mesto. Nato smo poiskali prireditelje, ki so nam pokazali, kje bomo bivali. Namestili so nas v vojašnico.

V soboto smo imeli prost dan. Izkoristili smo ga za ogled mesta in njegovih znamenitosti. Proti večeru je bila otvoritvena slovesnost, kjer smo se vse nastopajoče ekipe predstavile na stadionu. Predstavitve ekip je potekala s prihodom ekipe na igrišče. Napovedovalec je vsako ekipo predstavil. Ob prihodu na igrišče so ekipo osvetlili z močnimi žarometi in jo spremljali do zbornega mesta. Obiskovalci so nam močno ploskali. Bilo je čudovito in še dolgo ne bomo pozabili tega sprejema.

Po zajtrku naslednjega dne so se pričela tekmovanja. Bili smo dobro razpoloženi in po začetni tremi smo se dobro ujeli. Uvrstili smo se med 16 polfinalnih ekip. V naši skupini so bile še ekipe iz Francije, Slovaške in Anglije. V nedeljo smo premagali Slovake, neodločeno pa igrali s Francijo in Anglijo. Po doseženih točkah smo se uvrstili v mali finale, za mesta od 5 do 8. Zadnji dan turnirja smo premagali obe nasprotni ekipi in zasedli skupno peto mesto. Z uspehom smo bili zadovoljni. Zvečer je bila razglasitev rezultatov in podelitev pokalov. Za nas tekmovalce in obiskovalce so pripravili velik ognjemet. Vzdušje na stadionu je bilo veličastno.

Po pozni večerji nas je čakala naporna pot domov. Teh doživetij ne bom nikoli pozabil.

Matic Marinič, 5. a

Maja Kaisersberger, 5. b

Sprehod po mestnih ulicah

Mestne ulice so ogledalo mesta. Ogledalo, ki se nikoli ne razbije, vedno ostane. Če ne drugače, ostane v spominu.

Ulice so lahko tudi ogledalo preteklosti, pa tudi prihodnosti.

Ko se sprehajam po ulicah našega mesta, se včasih vprašam, kaj odsevajo: preteklost ali prihodnost.

Najbolj všeč so mi ulice v starem predelu Ptuja. Dajejo občutek, kot da preteklost kuka izza vogalov kamnitih stavb in da reka šepče: *"Čas teče, ej, kako hitro se je vse spremenilo!"*

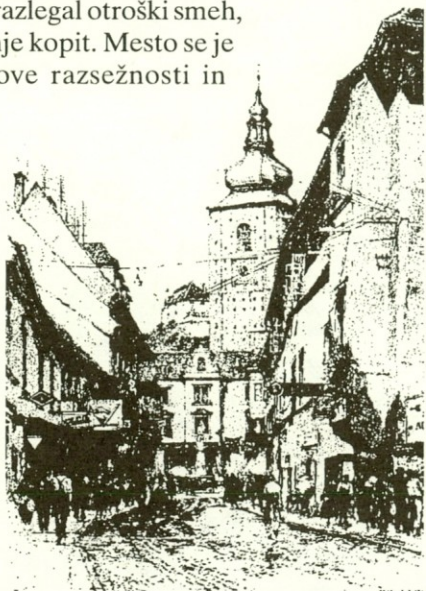
Toda, ali se je res vse tako zelo spremenilo?

Pa poglejmo!

Pred skoraj 2000 leti je bilo ustanovljeno rimsko mesto. Lahko si zamislim topot konjskih kopit in Rimljane, ki nadzorujejo gradnjo stavb. Vsi hitijo, tlakujejo ceste, urejajo vodnjake. Kmalu so končane prve hiše. Vanje se vseljujejo meščani in kaj hitro postane **Poetovio** mirno mestece ob reki. Čas je tekkel in tekkel, pa če so se prebivalci tega zavedli ali pa ne. Nekateri so si zastirali oči pred prihodnostjo, ki morda ni bila preveč rožnata. Kamnite rimske hiše so se znašle poteptane in pod prahom divjih ljudstev, ki so uničila kulturo Rimljanov. Nekoč vesele in polne življenja so ulice molčale in le veter, ki je tiho šuštel, je vedel, da to še ni konec vsega. Tekla so leta, stoletja, mesto je nastalo prebivališče drugim ljudstvom in kulturam. Po 15. stoletjih je mesto znova pridobilo svoj čar, le drugačnega značaja. Sedaj je na hribu nad reko stal mogočen grad, dvorne dame in gospodične pa so se v širokih krinolinah vozile s kočijami po mestu ali sedele v senci krošenj. Med ulicami se je zopet razlegal otroški smeh, slišalo se je topotanje kopit. Mesto se je širilo, dobivalo nove razsežnosti in vrednote, ki so se ohranile tudi do danes.

Prihodnost je tisto, kar ustvarja mesto danes, preteklost je tisto, kar mu daje čar. In čeprav se dandanes več ne sliši topot kopit, ampak brnenje avtomobilov, so ulice Ptuja ohranile ta čar do danes.

Daniela Popov, 8. a

Tudi kruh ni vse

(Naloga s šolskega tekmovanja iz slovenskega jezika)

Ta naslov ima za vse nas prav gotovo globlji pomen, kakor se zdi na prvi pogled. Vsakdo izmed nas si ga lahko razlaga drugače.

Eno izmed razlag smo spoznali v Kosmačevi noveli *Kruh*. V njej nas opozarja na določene stvari, ki jih lahko prav gotovo razberemo med vrsticami. Seznaní nas z bolečino osamljenega, plahega človeka, ki je po začudenosti vaščanov umrl v izobilju kruha. Ljudje so se čudili dejstvu, češ, kako lahko nekdo umre, ko pa ima toliko kruha. Niso pa razumeli, da je kruh, ki ga je za življenje potreboval ta berač, bil precej drugačen, kot so si ga oni predstavljali. Kruh ima že od nekdaj globlji pomen od vsakdanje hrane in v tem primeru je bil iskani kruh v obliki ljubezni, topline, bil je kruh, s katerim bi si Okouinokou nahanil dušo in potešil osamljenost v svojem srcu.

Nasploh nas Kosmač v svojih novelah vedno opozarja na to, kako pomembna so za človeka njegova čustva in kakšen vpliv lahko imajo na njegovo usodo. S svojim razmišljanjem pa je pripravil tudi mene do tega, da sem se poglobila v samo sebe in si zastavila vprašanje: *"Kaj sploh pomeni kruh meni, kaj pomeni kruh danes?"* Mislim, da se dandanes več ne zavedamo pomena kruha, vsaj v taki obliki ne, kot se tega zaveda moja babica. Za njo je kruh nekaj svetega, saj je po njegovi zaslugi preživela marsikatero leto, ki ga drugače ne bi. Prav ona je bila tista, ki mi je obrazložila vrednost kruha, tako z besedami kot z ravnanjem.

Vsakdanji kruh pomeni še vse kaj drugega kot samo kruh. K temu prištevamo še številne dobrine, ki so nam vsakdanje, normalne, popolnoma samoumevne. Kljub temu pa se po moje pri kruhu nekaj le ni spremenilo. Ni se spremenil tisti globlji pomen kruha, ni se spremenil kruh za dušo. Čeprav ima človek še toliko lepih reči in samoumevnih dobrin, če je njegova duša prazna, lačna, mu tudi vsi ostali zunanji okrasji ne potešijo notranje lakote. Iz lastnih izkušenj vem, kako je hudo, če si osamljen, če iščeš ljubezen in prijateljstvo, pa tega ne najdeš. Vedno znova poskušaj, saj nekaj pa le imaš. Imaš upanje in včasih je to le edini razlog, da si rečeš: *"Še malo, še malo potrpi, pa bom tudi jaz našla to, kar iščem."* In če res najdeš *"svoj košček kruha"*, te le-ta nahrani z neizmernim zadovoljstvom, srečo in ljubeznijo.

Upam, da je za prav vsakega na tem svetu nekje košček tega, tako iskanega kruha. Vprašanje pa je, ali imamo dovolj poguma in upanja, da ga tudi poiščemo, saj je za naše življenje nujno potreben.

Simona Muršec, 8. a

Poletje 1998

MODA MODA MODA

Če se boste zgledovali po francoski modi, boste gotovo posegli po beli barvi. Snežno beli, umazano beli, sprano beli, izvezeni, prebarvani, spleteni, zlikani ali zmečkani, takšni ali drugačni - beli barvi. Kaj pa oblika te vaše bele barve? Hja, vse kaže, da se moda spreminja.

Tako kot lani bo dekliški svet lahko izbiral med kopico oblek: dolgih, kratkih, različno krojenih, vzorčastih... Kakršnih koli: samo da bo belo in da bo vsaj malo spominjalo na obleko. Če pa ne marate oblek, si lahko omislite črtaste črno-bele hlače in oprijete majice ali pa pletene puloverje s tričetrtinskimi rokavi. Sicer pa tudi srajc popolnoma ne izključite. Verjetno vas bodo zanimale predvsem takšne z veliko žepi, v vojaškem stilu in s podvihanimi rokavi.

Kaj pa fantje? Brez panike, nismo pozabili na vas. Za vas so modne še vedno skejterske hlače, po možnosti umazano bele barve. Pa razvlečene ali pa čisto običajne srajce. Pa tudi jakne v vojaškem stilu. Pozor: v modo prihaja glede jeansa temna barva - skoraj nič več spranih kavbojk.

Kot modni dodatek pa lahko v svetlih poletnih dneh uporabite sončna očala. Ta se morajo predvsem lepo prilegati vašemu obrazu, pazite pa tudi na njihovo kakovost (*saj veste, da vam lahko slaba kvaliteta pokvari vid*). Sicer pa ne pozabite tudi na razne pisane ali enobarvne rutke ter pasove.

To je bilo nekaj modnih nasvetov. Upam, da vam bodo pri izbiri oblačil vsaj malo v pomoč. Sicer pa razne modne nasvete uporabite samo kot pomoč (*razen, če niste modni privrženec*) pri vzdrževanju vašega stila.

Ne pozabite, da ste ZARES, EDINO IN SAMO VI IN NIHČE DRUG. Da imate svoj stil in svoj okus glede oblačil, pa naj se moda postavi na glavo (če mene vprašate, se je že).

Pa lep pozdrav.

Barbara Čeh

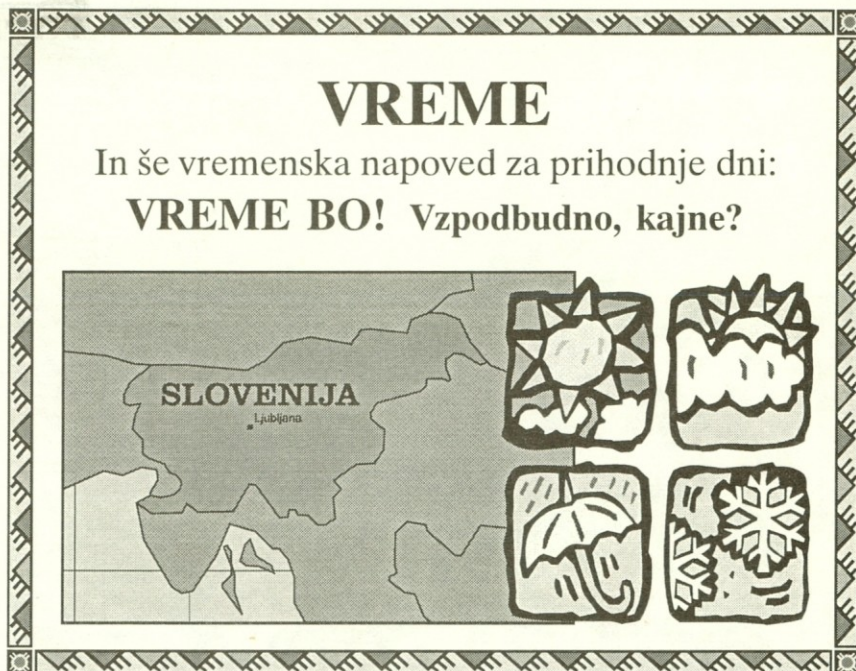
Barbara Čeh, 7. b

VPRAŠANJA:

1. Štirje apokaliptični jezdeci - kuga, vojska, lakota in ...?
2. Katero avstralsko velenje je bliže otoku Tasmaniji, Sydney ali Melbourne?
3. Katera gora se dviga nad Poljčanami?
4. Katero mesto prepoveduje koran mohamedancev?
5. Pretlačen krompir in fižol z ocvirki, po navadi belokranjski ...?
6. Kdo je bil Zevsov točaj?
7. Katera ruska pijača je podobna pivu?
8. Katera je najdaljša samo slovenska reka?
9. Katera puščava obsega samo Mongolijo?
10. Katera reka je odtok Skadrskega jezera?
11. Koliko je plitviških jezer?
12. Kako se imenuje največji grški polotok?
13. Kako se imenuje severni del Prekmurja?
14. V Afriki je nekaj velikih jezer. Katero je največje?

Sestavila:

Miha Potočnik in Andrej Korpar, 7. a

Šale

"Miha, zdaj nam pa povej, kaj je to mumija!" reče učiteljica. "Mumija je, mumija je, mumija je konzerviran kralj." zmagoslavno odgovori Miha.

"Janezek, kdaj boš popravil enko iz matematike?" "Saj bi, pa učitelj redovalnice sploh ne da iz rok!"

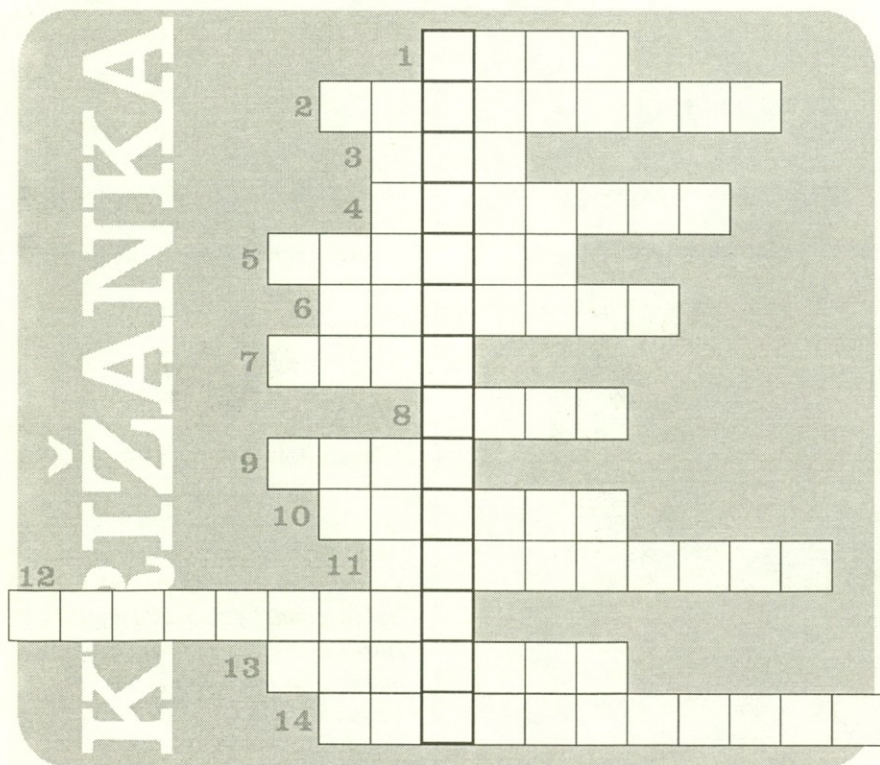
Pri fiziki: "No, Miha," reče učitelj, "ti nam boš pa kaj več povedal o treh Newtonovih zakonih." "Pri zgodovini smo se učili, da je bil vse življenje neporočen."

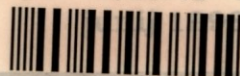
"Buček, zakaj pa tako jokaš?" "Dvakrat sem bil tepen! Prvič, ko sem očetu pokazal spričevalo in drugič, ko je videl, da sem mu pokazal njegovega."

Janezek izjavi: "Oče, videl sem dve ženski in dve moški muhi!" "Kako pa veš, kateri dve sta bili ženski in kateri moški?" se iskreno začudi oče. "Dve sta lezli po steklenici, dve pa po ogledalu." reče Janezek.

Učiteljica vpraša Miha: "No Miha, povej nam, kakšne koristi imamo od Sonca?" "Nobenih," takoj odgovori Miha, "ponoči ne sije, podnevi pa je tako ali tako svetlo."

Učitelj reče Bučku: "Zmeraj rišeš samo pokrajino! Zakaj ne bi kdaj narisal tudi kakšnega človeka?" "Zato, ker drevesa nikdar ne rečejo, da si niso podobna."

Lea Ačko, 6. b

Petra Galovič in Tea Cimprič, 5. b

Mama kara: "Veš kaj, Janezek, tega si pa ne bi nikoli mislila, da boš imel tako slabo oceno iz vedenja. Zgleduj se po očku, ki so mu zaradi lepega vedenja skrajšali zapor!"

Učenci dobijo za nalogo spis, ki ima naslov Moji starši. "Bodite kratki in jedrati." reče učiteljica. Miha si vzame nasvet k srcu in napiše: "Moji starši so lepi in blond. Če ne bi bilo mojih starih staršev, ki so rodili mojo mamo in očeta, bi bil jaz danes sirota. Slava jim."